Написав Оксана Коломійчук
Неділя, 04 грудня 2011, 07:12

Ти був слухняним Сином до кінця
І виконав святу Батьківську волю.
Ти, не лякаючись тернового вінця,
Готовий був до мук, насмішок, болю.

Тебе жорстоко і безжально розпинало
Все грішне людство на Голгофському хресті,
Та до Отця уста Твої взивали:
«Вони не знають, чинять що…Їм відпусти».

А до розбійника, що в серці схаменувся
Й провину визнав з щирістю свою,
У тяжких муках із любов'ю Ти звернувся:
«Зі Мною нині ж будеш у раю».

З хреста, Тебе на котрім розпинали,
Ти бачив – учень Твій із матір'ю стояв.
Й з турботою у голосі лунало:
«Це, жоно, син твій!» та «Це мати є твоя!»

Коли тягар усіх гріхів вже ліг на плечі,
Твій голос в Небеса до Батька линув
У темряві, що вкрила усю землю:
«Мій Боже, нащо Ти Мене покинув?»

Не піклувався Ти про Себе ні на мить,
За гріх усього людства вніс Ти плату.
Спаситель світу на хресті висить,
А з уст звучить коротке слово: «Прагну!»

Ти Сам віддав за нас життя Своє,
Ніхто його забрати не мав права.
Зайняв Ти наше місце на хресті
Й «Звершилось!» - переможно пролунало.

Смерть переміг і гріх Ти подолав,
Пройшовши біль, ганьбу і хресні муки.
Волю Небес Ти виконав й сказав:
«Я, Отче, дух Свій віддаю у Твої руки.»

Ти задля нас залишив Небеса,
Прийшов на землю, щоб піти на хрест.
Своєю смертю смерть Ти подолав.
Христос воскрес! Воістину воскрес!